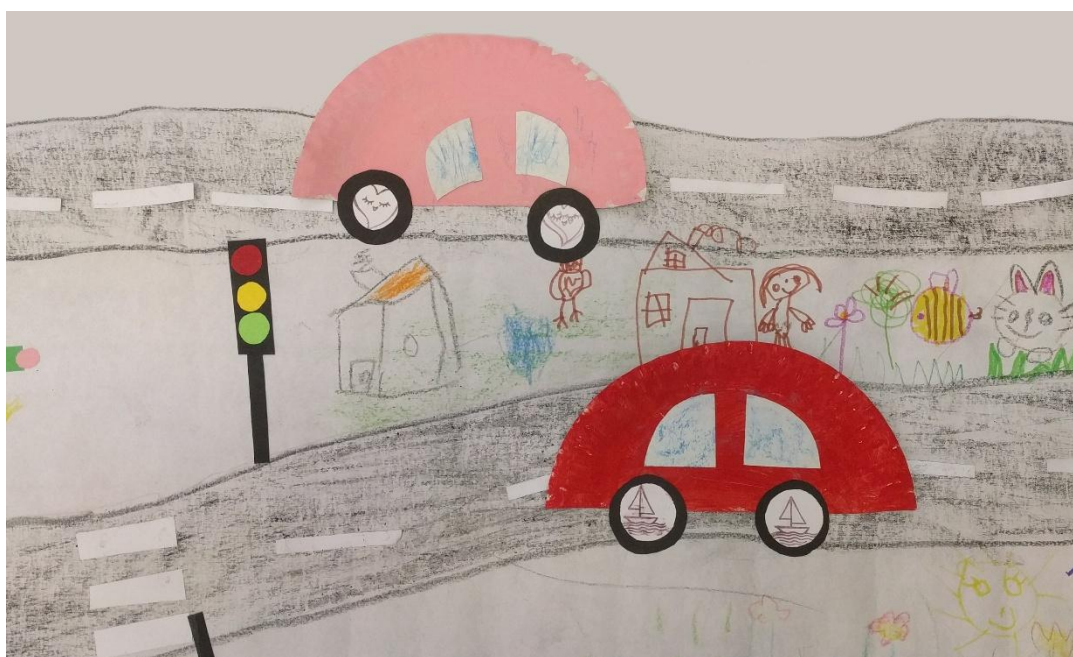

MATEŘSKÁ ŠKOLA, DVŮR KRÁLOVÉ NAD LABEM, DRTINOVA 1444

Příručka malého experta na dopravu

Obsah

1.	Kdo je účastník silničního provozu?.....	4
2.	Příběh Pavla a Klárky - o zlomené noze, odřeninách a jak se kolo dostalo do tvaru osmičky	6
	Vybavení jízdního kola.....	7
3.	Srážka dvou modrých autíček.....	8
	Dopravní značky	9
4.	Jak mašinka zabloudila mimo koleje.....	12
5.	O autíčku, kterému nesvítla světla.....	15
6.	Jak zedníci stavěli hangár, do kterého se nevešlo letadlo	17
7.	Jak se autobus s vlakem hádali o své důležitosti aneb kdo je lepší?...19	
8.	Karel cvičí paměť, zachraňuje zraněného a dává první pomoc	21
	Telefonní čísla IZS	23
9.	Lucinka a neposedná sedačka	25
	Zádržný systém v autě	26
10.	Jak Pepík vběhl na přechod, aniž by se rozhlédl	27
11.	Noční výprava Vildy a Boba.....	29
	Reflexní prvky	31

1. Kdo je účastník silničního provozu?

chodec, bruslař na in-linech

cyklista

řidič motorového nebo nemotorového vozidla anebo tramvaje

řidičem je i jezdec na zvířeti

průvodce zvířat, vozka

2. Příběh Pavla a Klárky - o zlomené noze, odřeninách a jak se kolo dostalo do tvaru osmičky

Pavel je vášnivý cyklista a Klárka miluje jízdu na in-linech. Jsou to kamarádi ze školky v jednom malém městě. Před pár lety postavili ve městečku cyklostezku, ale je na ní pořád plno.

Byl první den prázdnin a cyklostezka se zaplnila sportovci z města - milovníky cyklistiky. Pavel se proto domluvil s Klárkou a jejím starším bratrem, že půjdou sportovat do parku u hlavní silnice. Tak šli, vlastně jeli, vybaveni kolem a bruslemi. Jenže bruslař je sice podle pravidel chodec, ale pokud se motá v parku, kde si hrají a běhají malé děti, je to o průšvih. A taky byl! Klárka se rozjela a najednou se před ní na cestě objevila malá holčička, které na cestu utekl míček, se kterým si hrála. Co teď? Klárka rychle změnila směr jízdy, ale jak cítila, že se za ní v tom směru blíží Pavel na kole, lekla se, že se srazí a narazila do lavičky. Odřela si ruku i nohu, ještě že měla helmu. Z ran ji tekla krev, holčička s míčem se rozplakala a její vyděšená maminka Klárce ještě vynadala. Ptáte se proč? Copak je park vhodný pro sportovní výkony?

A Pavel jel pro pomoc. A jak byl vyděšený, zapomněl, že se má rozhlédnout. Takže z parku vyjel na hlavní silnici, aniž by se rozhlédl a narazil do právě se přibližujícího auta. Ještě štěstí, že jelo pomalu! Stejně kolo mělo tvar osmičky a přivolaný lékař ošetřil Pavlovi zlomenou nohu. Tedy sádku dostal až v nemocnici, kde si ho vyzvedli rodiče.

Milé děti, co měli Pavel a Klárka udělat jinak?

Vybavení jízdního kola

 Kolo není všechno. Co ještě musí cyklista?

Cyklista mladší 18 let (to jste vy) je povinen za jízdy použít **ochrannou přilbu** a mít ji nasazenou a řádně připevněnou na hlavě. Dítě mladší 10 let smí na silnici jet na jízdním kole jen **pod dohledem** osoby starší 15 let.

 Co kolečkové brusle?

Na in-linech jste bráni jako chodci. POZOR na bezpečnost těch, co na nohou nemají brusle. Hrozí srážka s nimi a úraz! **Helma a chrániče na nohy a ruce** by měly být samozřejmostí.

3. Srážka dvou modrých autíček

Byla dvě modrá autíčka, která se sice vůbec neznala, ale jednou se potkala. Bohužel až tak zblízka, že si poničila plechy. Jistě znáte hodně značek aut - Škodovky, Renaulty, Audiny, Volkswageny. Naše autíčka byla Pegotek a Toyka.

Toyka jezdila po městě a vozila paní Drobnou a její dvě děti do školky, na nákupy a občas se s nimi dostala i dál, hlavně když jeli na nějaký výlet. Pegotek patřil panu Procházce, který jezdil po celé zemi, vozil zboží, které prodával.

Jednou ráno se Pegotek vracel z dlouhé cesty a řídil ho velmi unavený pan Procházka. Oči ho už neposlouchaly, chtěly se zavřít a pusa se mu stále otvírala, jak zíval. Minul přenosnou značku „práce na silnici“, „světelná signalizace“ a najednou před sebou pan Procházka uviděl stojící Toyku. Jenže už nestačil zastavit a zezadu do modré Toyky narazil.

To pana Procházku probudilo! Paní Drobná se lekla, její modrá Toyka poskočila a vrazila do semaforu, kde za chvíli naskočila zelená. Naštěstí děti byly upoutány v autosedačkách, tak jejich křik byl jen důsledkem velkého leknutí. Jinak se jim nic nestalo. Zato plechy u obou autíček se pěkně pomačkaly, Toyka neměla kufr, Pegotek si pomačkal přední část a rozbil si světla. Ještě že se lidem nestal žádný úraz, mohlo to dopadnout hůř. Vidíte, co může způsobit „jen přehlédnutí dopravní značky“?

Co a kdo mohl něco udělat jinak?

Dopravní značky

Svislé dopravní značky jsou:

- **výstražné značky**, které upozorňují na místa, kde hrozí nebezpečí a kde je třeba dbát zvýšené opatrnosti

- **značky upravující přednost v jízdě**

- **zákazové značky**

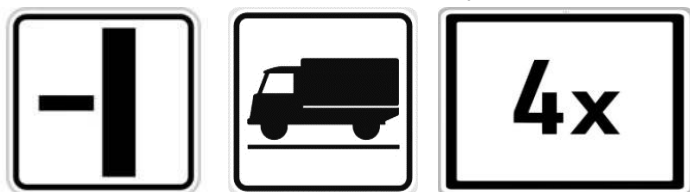
- **příkazové značky**, které ukládají účastníku provozu na pozemních komunikacích příkazy

- **informativní značky**, které poskytují informace nebo mu ukládají povinnosti

- **dodatkové tabulky**, které zpřesňují, doplňují nebo omezují význam dopravní značky, pod kterou jsou umístěny

Vodorovné dopravní značky:

Vodorovné dopravní značky jsou namalovány na silnici. Vodorovné dopravní značky jsou obvykle nakresleny bílou barvou. Pokud jsou nakresleny žlutě nebo oranžově, neplatí trvale (jen než opraví silnici).

Světelné, doprovodné akustické signály a výstražná světla

← semafor

Seznam se s dopravními značkami:

4. Jak mašinka zabloudila mimo koleje

Na jednom starém nádraží měli mašinku, která se jmenovala Bufalka. Byla to parní mašinka, která už dávno nebrázдила koleje a nevozila ani cestující, ani náklad. Železničáři jí opravili, natřeli a umístili ji blízko depa - to je místo, kde mašinky odpočívají. A tam Bufalka novým mašinkám vyprávěla řadu příběhů, které sama zažila nebo o nichž na svých cestách slyšela.

Jednoho dne se motorové mašince rozbil podvozek, když po hrozně noční bouřce najela na spadlý strom, který ležel na kolejích. A její kamarádku postříkali sprejeři tak, že nemohla vyjet na trať. Aby jim zkrátila čekání, vyprávěla jim příběh o mašince Máše, která zabloudila mimo koleje. A poslouchejte, jak to bylo.

Máša tahala těžké nákladní vagóny. Byla silná, ale také často hodně špinavá, protože jezdila na uhlí, byla to parní mašinka. Jednoho dne se vrátila z dlouhé cesty a byla hodně unavená. Už se těšila, až se dostane do depa, tam jí doplní vodu a uhlí a ona si konečně odpočine. Jenže její kamarád Morous se přehrál a hrozilo, že jeho kotel bouchne. Tak se pan strojvůdce rozhodl, že na trasu nevyjede. Ale zboží se muselo dostat do prodejen, a tak tento úkol zbyl na unavenou Mášu. Máša nechtěla zklamat, tak jela.

Za chvíli jí oči štípaly a tak je neustále přivírala. Tak se stalo, že přehlédla semafor, který jí zakazoval další jízdu. Pan výhybkář zatím nestačil přehodit výhybku. Kolej, po které Máša jela, vedla do staveniště, kde chyběly koleje, které dělníci vyměňovali. Kdyby počkala u semaforu, výhybka by jí nasměrovala přímo do nádraží.

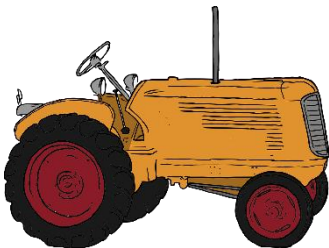
A tak se Máša i s vagónky s nákladem dostala do areálu staveniště a za chvíli jí kolečka skřípala o písek a kamínky. Máša se probudila, kolečka jí bolela a slyšela, jak pan strojvedoucí hubuje. Pan topič musel jít pěšky pro pomoc. Pak trvalo ještě dlouho, než Mášu kamarád Rychlík zbavil těžkých vagónků a mašinka Záchranka ji dostala zpátky na koleje, kam každá mašinka patří.

Pak už nikdy nejela unavená, už se nikomu nechtěla za každou cenu zalíbit.

Co udělala Máša špatně? Co se může stát, když je řidič nepozorný?

 Nakresli, po čem jezdí:

5. O autíčku, kterému nesvítla světla

Na jednom sídlišti bylo velké parkoviště a na něm byla spousta autíček. Červená, modrá, zelená, žlutá, šedá, černá, bílá, prostě všech barev a také typů. Pod kaštanem tam parkovaly černý, bílý a červený Fiátek. Každý barevně jiný, přesto skoro stejní. Černým jezdil pan Rohatý, bílým pan Anděl a červeným pan Kopýtko.

Autíčka si často dlouho povídala, co na svých cestách zažila za dobrodružství. Jednou, když bylo venku hodně dlouho deštivo, sluníčko se vůbec neukazovalo, začala se bavit o tom, která barva je nejlepší. Bílý Fiátek povídá: „Já jsem vidět už z daleka. I kdyby mi světla nesvítla, každý mě vidí. Vždyť bílé barvy si hned každý všimne, rozdává světlo a svítí i v noci či za šera.“ Červený Fiátek se zamyslel a říká: „Ale červená je signál i na semaforu, každý řidič musí vnímat červenou. Přes den bych také svítit nemusel, ale je pravda, že v noci moc nezářím.“ Černý Fiátek si povzdechl. „Tak jste asi, kamarádi vyhráli! Nejsem barvou ani na světelné signalizaci a v noci už vůbec nejsem vidět!“, povídá smutně.

A začalo slunečné počasí. Auta na parkovišti se rozjela s rodinami na chaty a chalupy. Pan Anděl také vyrazil k vodě. Od rybníka se už vracel před setměním, nebyla ještě tma, ale nebylo ani světlo. A autíčku praskla žárovka a druhá svítla jen slabě. Zapomněl si doplnit náhradní žárovky, které musí mít v povinné výbavě auta. Stejně jako reflexní vestu. Co teď? Pan Anděl se potřeboval dostat domů, vždyť bydlí kousek. Jen přejet dva kopce a zvládnout tři zatáčky. A bílý Fiátek si vzpomněl, jak se kamarádům chlubil svojí super barvou a ti mu vlastně dali za pravdu.

Pan Anděl nasedl a jeli. Jeli pomalu, ale v kopci je najednou začalo předjíždět bílé auto v protisměru, které si nesvítícího autíčka nevšimlo. Bylo jedno, že bylo bílé, prostě ho nevidělo a narazilo do něj. Jaký mezi nimi byl rozdíl? Náš bílý Fiátek ono bílé auto v protisměru viděl, protože měl jasně zářící světla.

Náraz byl tak silný, že se bílému Fiátkovi vysypalo sklo ve světlech a pořádně mu pomačkalo kapotu. Hnula se i náprava, která držela kola.

Autíčko museli naložit na odtahové auto a odvést do servisu. Ale už nemělo cenu Fiátek opravovat, protože by to bylo pro pana Anděla moc drahé. Tak náš Fiátek skončil na vrakovišti, kde si mohl povídat s jinými nabouranými a rezavými auty. A pod kaštanem už parkoval jen černý a červený Fiátek a k nim přibyl nafintěný Renoltík. Jak jinak než bílý. Ale ten si vůbec nemyslí, že jezdit bez světel je bezpečné. A pan Anděl už pokaždé kontroluje, zda má ve své výbavě náhradní žárovku a pojistku.

A otázka pro vás děti. Může jet autíčko bez rozsvícených světel? Ve dne nebo v noci?

Najdi mezi obrázky 5 rozdílů:

6. Jak zedníci stavěli hangár, do kterého se nevešlo letadlo

Tonda a Lojza byli dva kluci, které nebavila škola. Všechno ve škole většinou nebaví nikoho, ale kamarádi Tonda a Lojza zlobili a nedávali pozor ani při tělocviku. Tak se ani nedivte, že do učení je vzali jen na zedníky. Jenže ani tam je to moc nebavilo a často nedávali pozor. A tak když začali v dospělosti pracovat, často se stávalo, že jejich stavby dopadly, jako by je stavěli dva nešikové. Tak se protloukali životem a při malých zakázkách si vydělávali peníze na jídlo, bydlení i zábavu.

Pan Včelička měl dosud firmu na práškování polí práškovacími letadly. Ale jeho manželka se přihlásila do televizní soutěže a vyhrála nějaké peníze. Tak se rozhodli, že koupí další letadlo, kterým budou vozit zájemce o vyhlídkové lety nad městem. Letadlo sice koupili výhodně, přesto jim moc peněz nezbylo. A tak se rozhodli ušetřit na stavbě hangáru pro nové letadlo. Na materiálu se moc ušetřit nedá - co kdyby hangár nevydržel. To pan Včelička nechtěl dopustit. Tak si najal levnější zedníky - Tonda a Lojzu.

Tonda a Lojza věděli, že musí letadlo nejprve změřit, aby se do nového domečku vešlo. Když přišli k letadlu, zrovna se opravovalo a křídla byla odmontována. Jenže Tonda a Lojza ve škole neposlouchali a hlavně si vůbec nezapamatovali, že letadlo má mít křídla, jinak nemůže létat. To víte vy děti, ale naši kamarádi to nevěděli.

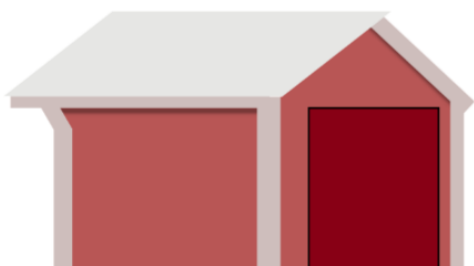
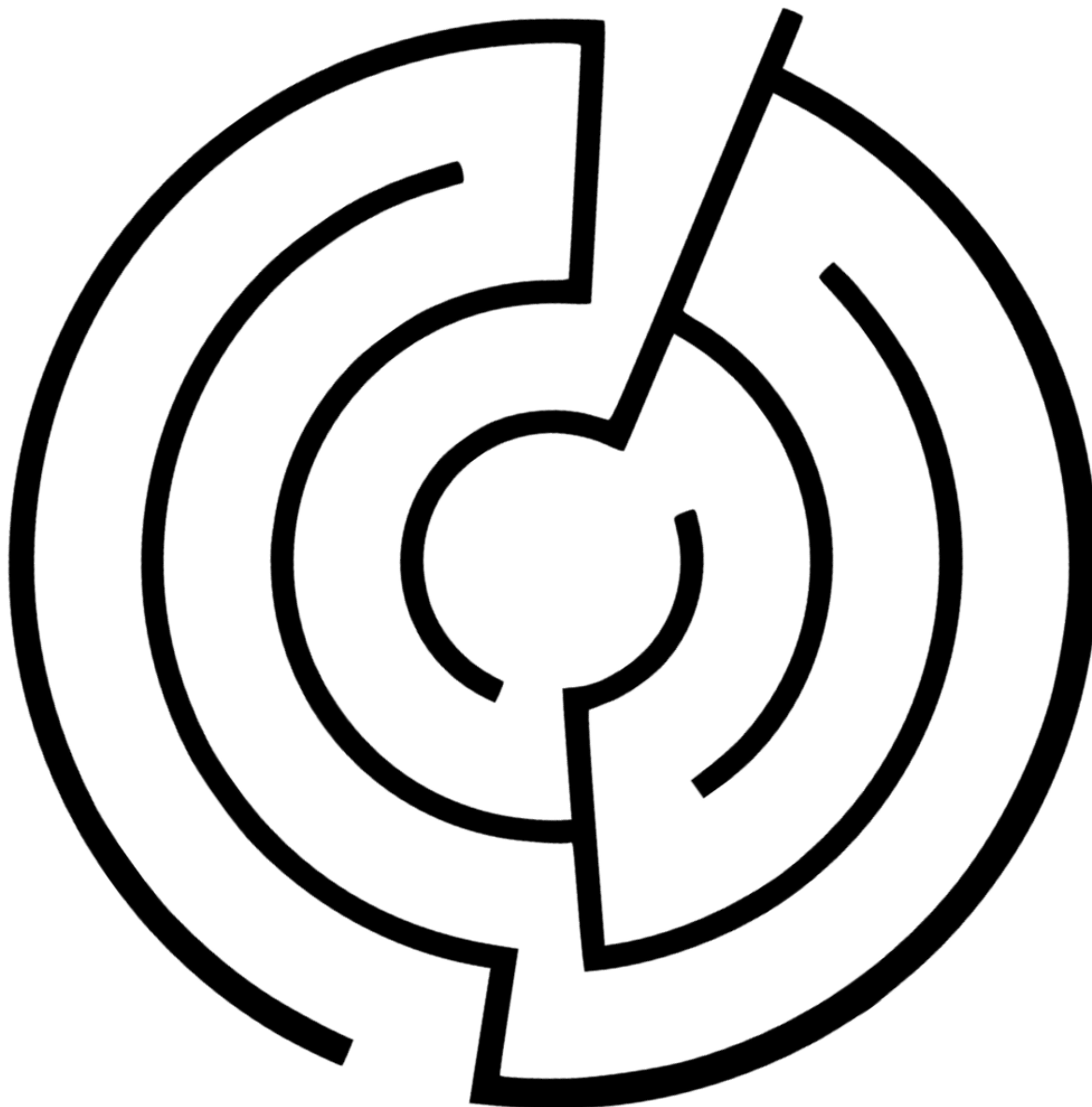
Stavba začala a Lojza s Tondou se opravdu snažili, aby byla brzy hotová. A byla! Bohužel, když tam mělo zajet letadlo unavené po celodenním vození lidí, nevešlo se tam. Křídla byla jaksí navíc. Pan Včelička spráskl ruce, letadlo zamžouralo unavenýma očima a zesmutnělo. Paní Včeličková lamentovala a hnala koštětem udiveného Tonda a Lojzu až za les a potok.

Tonda i Lojza měli ostudu po celém kraji, a i když nebyl facebook ani mobilní telefon, jejich příběh se roznesl tak rychle, že to nikdo nečekal.

A otázka pro Vás. „Proč musí mít dopravní prostředky místo, kde si odpočinou? A mají ho všichni?“

Pomoz autíčku najít cestu do garáže:

7. Jak se autobus s vlakem hádali o své důležitosti aneb kdo je lepší?

Modrý vlak Xaver jezdil na železnici už téměř deset let a projel už řadu měst i vesnic. Byl to moderní vlak a jezdil na tratích, kde byly elektrické troleje. Potrpěl si na čistotu - pan strojvedoucí musel často s Xaverem zajíždět do myčky, aby vláček nebyl nervózní a bezpečně vozil cestující.

Zelený autobus Ferda byl hodně zvědavý. Vše ho zajímalo. Nejen to, co se dělo kolem něho a autobusů vůbec, ale zajímal se i o vlaky, letadla a lodě. Kdysi jezdil jako přepravní autobus na letišti a vozil cestující od letadla k budově odbavovacího terminálu a z terminálu k letadlu. A když měl čas, povídal si s letadly o vzdálených zemích i o přístavech plných velkých lodí. Vlastně si představoval, jak by bylo krásné, kdyby měl křídla a mohl létat. Dozvěděl by se více, kdyby mohl všechna místa navštívit a vše by viděl na vlastní oči.

Jednou se Xaver a Ferda sešli večer u nádražní budovy. Xaver měl za sebou jízdu a odpočíval. Ferdu tam přistavili už večer, protože měl brzy ráno vézt cestující za Xavera. Proč? Dělníci opravovali trať.

A tak si začali povídat. Xaver měl trochu zlost, že ho má Ferda nahradit, a tak začal: „Uvezu víc lidí najednou než obyčejný autobus.“ Ferda se nedal a říká: „Můžeš jet jen tam, kam vedou koleje.“

Děti, znáte nějaké místo, kudy koleje nevedou?

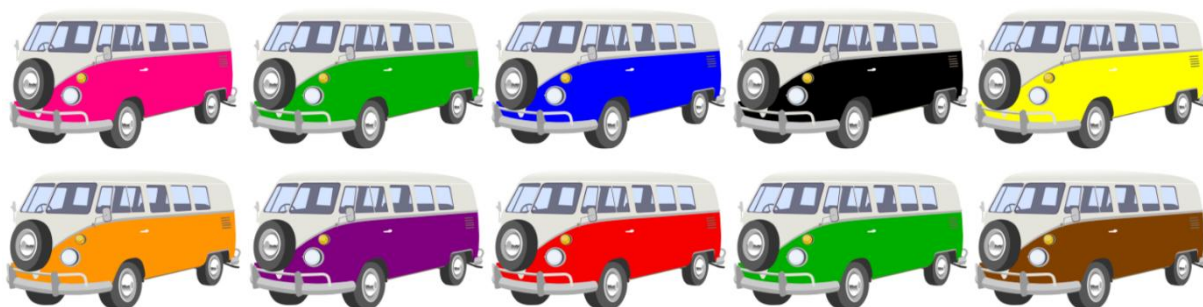
To zase Xavera popíchlo a zabručel: „Do velkého vagónu se vejde 88 lidí, tolik lidí ty nikdy neuvezeš!“ Ferda jen odsekl: „Do malého vagónu se vejde také jen 45 cestujících a tolik se jich vejde i do autobusu.“ Xaver si vzpomněl, že v dnešní době se hodně klade důraz na ekologii a tak vyhrknul: „Šetřím přírodu, jezdím na elektřinu.“ Ale Ferda měl hned odpověď. „Ne všechny vlaky jezdí na elektřinu. A diesel, panečku, ty kouří! Hodně autobusů jezdí ekologicky na plyn.“ A pak se už začali hádat. „Já mám v každém vagónku WC, lidé se mohou projít po vagóně nebo si opláchnout ruce. Nabízíme občerstvení.“ Ferda se zamračil a zamumlal, že „občerstvení nenabízí každý vláček“. Pak ho napadlo, že Xavera vůbec nepustí ke slovu a začal ze sebe chrlit: „Autobusy míň čekají, a proto jezdíme rychleji, dva jízdní pruhy jsou všude, ale dvě koleje ne. Náklad a hlavně potraviny by se zkazily, než by je vlaky přepravily a z vagónků vyložily.“ Xaver tento rozhovor rázně ukončil. „Vlaky jsou mnohem bezpečnější, pokud na koleje nevjede nezodpovědný řidič a pak projíždějící vlak auto nesmete na přejezdu. A vůbec, pokud se nám do cesty dostane voda, jsme oba zbyteční a za nás musí nastoupit lodě a letadla.“

A to zase ranilo Ferdu, který hrozně záviděl letadlům jejich rozhled a volnost. Ale děti, jsou letadla volná, mohou si létat po obloze, jak chtějí? Jak by to vypadalo na nebi nebo na moři, kdyby nefungovala pravidla?

A proto máme pravidla (např. jízdní řády, dopravní předpisy) pro auta, autobusy, vlaky, letadla, lodě, ale i ostatní účastníky silničního provozu.

Najdi shodné obrázky:

8. Karel cvičí paměť, zachraňuje zraněného a dává první pomoc

Karel chodí do školky. Zajímá se o spoustu věcí, ale nedaří se mu při pohybových hrách a špatně si pamatuje. Ve své třídě už zažil posměšky od svých kamarádů. Hlavně kvůli neobratnosti.

Karel má rád zvířata. Proto mu rodiče pořídili psa, kterého chodí pravidelně venčit. Karel se snaží cvičit paměť, a tak si na svých častých procházkách s Balounem a svojí starší sestrou Martinou zkouší zapamatovat třeba názvy ulic, čísla domů i jiná čísla z reklamních poutačů. Na svých procházkách potkávají spousty lidí, pozorují je a učí se, jak se chovat nebo naopak nechovat.

Jednoho podzimního večera, když se už setmělo, šli Karel s Martinou venčit Balouna. Byla sice zima a trochu mrholilo, ale Karel šel rozvážně za kolébajícím se Balounem a přemýšlel nad svými přáními - nad tím, co by chtěl najít pod vánočním stromkem. Moc nevnímal lidi kolem, přesto si na konci ulice všimnul rychle projíždějícího auta. Slyšel skřípění brzd, náraz

a hned potom motor auta zaburácel a auto rychle zmizelo z dohledu. Pak bylo už jen ticho. Karlovi se moc nechtělo přidat do kroku, ale Martina mu povídá: „Přidej, půjdeme se tam podívat.“ Tak se s Balounem rozběhli k místu, odkud před chvílí byly slyšet ty divné zvuky.

Když přišli blíž, viděli na zemi ležet muže. Nehýbal se a vypadalo to, že nedýchá. Karla napadlo, že musí něco udělat! Ale jaké je to číslo na záchrannou službu? Karel vzpomínal na to, co slyšel ve školce o záchranně lidského života. Najednou si vzpomněl - ani nevěděl, jak na to přišel - a už radil sestře, aby vytočila číslo 155.

A Martina operátorovi hlásila: CO SE STALO? Na zemi leží pán, leží na břicho a zdá se, že nedýchá. Asi ho porazilo auto, které tady projíždělo, nezastavilo a ujelo. Pán krvácí z nosu. Jinak není jiné zranění vidět. KDE SE TO STALO? Jsme v ulici Ztracené u domu číslo 68 v Nehodově. Nehodov je městečko u Hradce Králové. KDO VOLÁ? Martina a Karel Zachráncovi a naše číslo je ... nemohu si vzpomenout! Co teď té paní řeknou, napadlo Martinu. Ale paní je vzápětí zachránila, když řekla: Voláš, ze svého telefonu? Tak já to tvé číslo tady vidím. A teď vám poradím, co máte dělat, než přijede sanita. Nezavěšuj telefon, dej ho na hlasitý odposlech a ..."

Než stačili pána podle instrukcí paní operátorky otočit na záda a zjistit přiložením svého ucha k nosu pána, zda dýchá, srovnat hlavu, uvolnit mu kabát a začít stlačovat hrudník, už tu byla sanitka s odbornou pomocí. Pan doktor Karla s Martinou vystřídal, a když pán začal sám dýchat, naložili ho do sanitky a odjeli směrem k nemocnici. Mezitím přijela policejní hlídka a policisté se Karla s Martinou ptali, co viděli, co si pamatují. Ptali se jich na typ vozu, značku, barvu i státní poznávací značku. Karel toho moc nevěděl a bylo mu líto, že nemůže pomoci. Ale vymýšlet si přece nesmí! Viděl to v jednom filmu, že svědek musí vypovídat jen o tom, co skutečně viděl, co si skutečně pamatuje a není ostuda říci - nepamatuji se.

Z Karla a Martiny byli rázem hrdinové, kteří zachránili život neznámému pánovi. Když se o tom ve školce s paní učitelkou bavili, řekl Karel najednou: „Ještěže měla Martina v telefonu kredit, jinak bychom se pomoci

nedovolali!" Paní učitelka ho opravila. Na tísňové linky se lze dovolat i bez kreditu. Pozor, pokud tam však zavoláte a pomoc není potřeba, jedná se o zneužití tísňových linek. A za to hrozí velká pokuta i trestní stíhání.

A jak to dopadlo? Řidiče auta vypátrali a pán se uzdravil. Karlovi a Martině přišel domů poděkovat. To teprve kamarádi koukali, když dostali ocenění za záchranu lidského života! Pak se Karlovi za jeho nedostatky už nikdy nikdo nesmál.

A otázka pro Vás. „Na jaké telefonní číslo mohl ještě zavolat? Jaký je rozdíl mezi číslem 112 a 155?"

Telefonní čísla IZS

 jednotné evropské číslo tísňového volání – 112

1+1=2

 Hasičský záchranný sbor ČR – 150

150

→ místo hadice je někdy zobrazen rybník

 Zdravotnická záchranná služba - 155

155

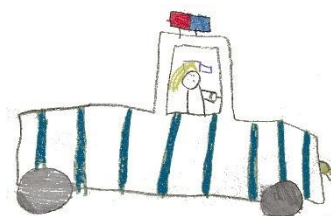

 Obecní (městská) policie - 156

156

 Policie ČR - 158

158

9. Lucinka a neposedná sedačka

Lucinka byla neposedná tříletá holčička, která měla v autíčku u rodičů stejně neposednou autosedačku, jako byla ona sama. Lucinka nesnášela být někde uvázaná, byla netrpělivá a všechno muselo být hned. Když nebylo, přestala se o to zajímat. Dlouho bojovala s maminkou a tatínkem, když jí potřebovali posadit do autosedačky, aby mohli vyjet třeba k babičce.

Nechápala, proč nemůže lézt po zadních sedačkách a kufru jako psi paní Láskové. Maminka i tatínek jí vysvětlovali, že je to kvůli bezpečnosti, aby si neudělala bouli nebo neodřela nos, když tatínek prudce zabrzdí. Ale jak často tatínek prudce brzdí? A když pojede pomalu, nemusí prudce brzdit a psi paní Láskové si taky neudělají bouli.

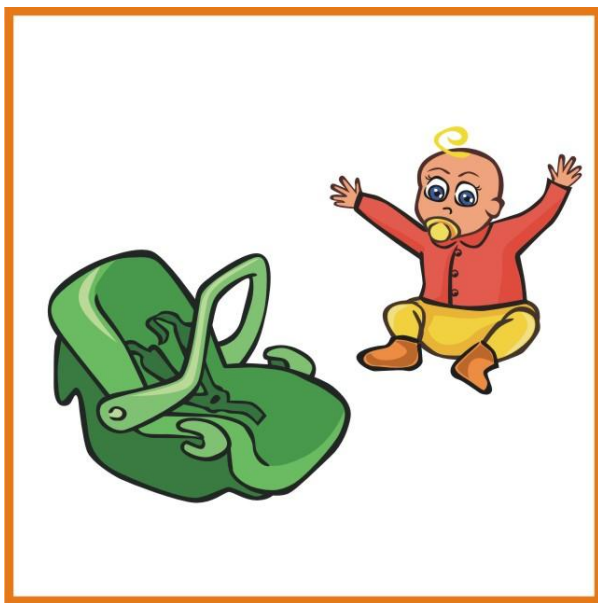
Po pár delších jízdách zjistila, jak pásy v sedačce uvolnit, aby se mohla alespoň trošku v sedačce pohupovat. A rodiče si uvolnění sedačky bohužel nevšimli. Sedačka se vyvlíkla z jednoho záchytného bodu úplně. A neposedná Lucinka z toho měla legraci, protože se v sedačce mohla lépe pohybovat.

Byl pátek odpoledne, ve městě jezdilo hodně aut, každý chtěl být na chatě či u příbuzných co nejdřív. Řidiči i chodci byli hodně nervózní. Lucinka na zadním sedadle v neupevněné sedačce poskakovala v rytmu hudby a prozpěvovala si. Tatínek s maminkou řešili narozeniny babičky a k tomu tatínek sledoval často nepřehlednou dopravní situaci. A najednou se to stalo!

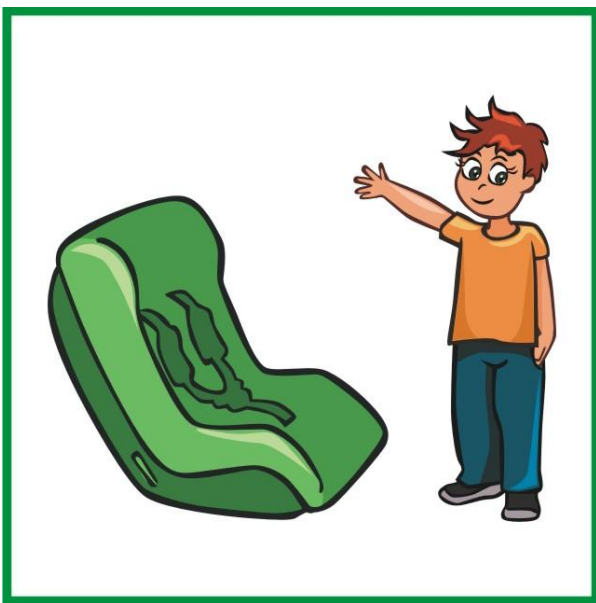
Mamince na chodníku se vytrhl z ruky brečící chlapeček a rozběhl se do silnice. Tudy právě projíždělo auto Lucinčiných rodičů. Tatínek jel podle předpisů, přesto jak se lekl, dupnul rázně na brzdu. Auto zastavilo téměř na místě. Sedačka s Lucinkou se převrátila a Lucinka spadla obličejem na sedadlo tatínka. Najednou pocítila velkou bolest v puse a cítila, jak má pusu plnou krve. Naštěstí si Lucinka jen vyrazila jeden přední zub, který stejně měla zkažený. Tak se kousla do jazyku. A to hodně bolí i krvácí. Na čele jí vyskočila boule, která měnila barvu.

A tak se Lucinka poučila na vlastním těle, že autosedačka je důležitá, i když jedete pomalu a opatrně! A asi vás bude zajímat, co se stalo tomu vzteklému a brečícímu chlapečkovi. Naštěstí nic, stačil se zastavit ještě na kraji chodníku.

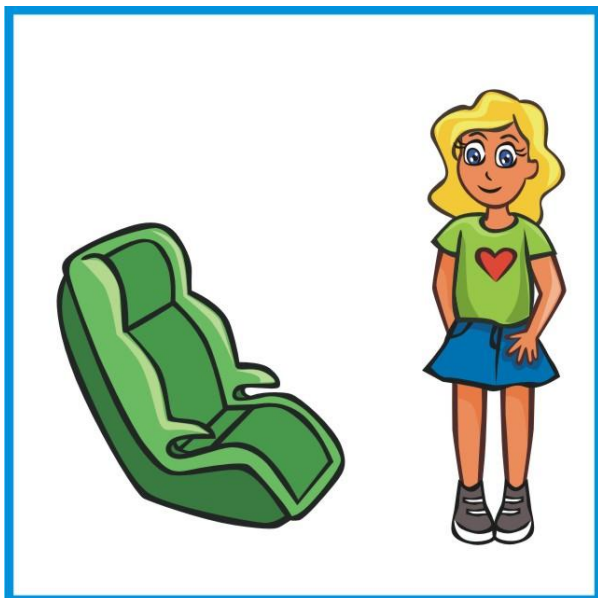
Zádržný systém v autě

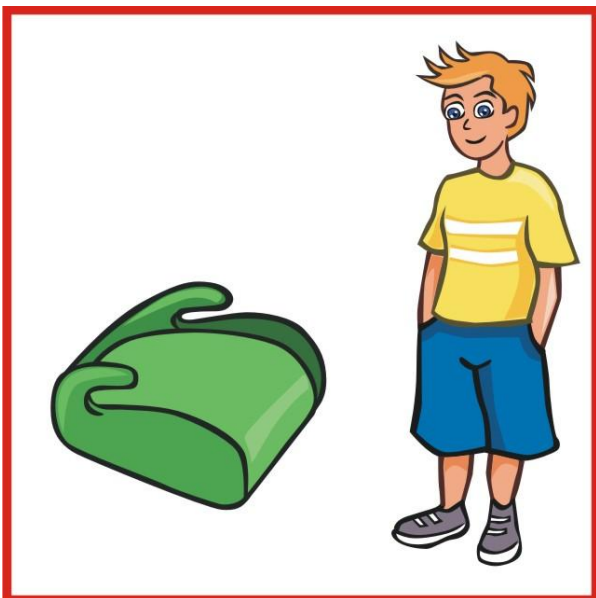
0 - 13 kg (0 - 9/12 měsíců)

9 - 18 kg (9 měsíců až 4 roky)

15 - 25 kg (4 - 6 let)

22 - 36 kg (6 - 11 let)
do výšky 150 cm

10. Jak Pepík vběhl na přechod, aniž by se rozhlédl

Jednoho krásného slunečného prázdninového dne šel Pepík v centru města po chodníku. Místo, aby si kopací míč nesl, posouval ho drobnými kopy. Byl oblečen sportovně, na hlavě měl kšiltovku, sluneční brýle a v uších měl sluchátka, aby dobře slyšel hudbu, kterou si pouštěl.

Pepík byl trochu samotář a neměl moc kamarádů. Byly prázdniny a skoro všichni odjeli z města. Tak bloudil městem sám a čekal, že možná někoho potká.

Kousek od přechodu si všiml Pepík partičky Mojžíra a bohužel i Felix z Mojžírový party si všiml Pepíka. Hned ostatní upozornil. A už všichni zamířili směrem k Pepíkovi. Ten si však vzpomněl, jak mu naposledy kluci vyhrožovali, že ho zbijí. V tu chvíli úplně zapomněl na pravidla přecházení, úplně zapomněl na to, že má v uších sluchátka. A jako šílený vběhl i s míčem na přechod. Jenže jak měl kšiltovku a brýle, neviděl přijíždějící auto. Pan Vztekloun nestačil zastavit a Pepíka srazil. Za ním jedoucí paní Plačková svou Škodovku také neubrzdila a předkem vozu skončila v kufru Citroena pana Vzteklouna. A aby toho nebylo málo, pan Zrzoun na motorce zabrzdil tak prudce, že skončil na zemi.

Pan Vztekloun nevěděl, na koho má rvát dřív, paní Plačková hned plakala a volala svému manželovi a jen pan Zrzoun hned vstal a šel ošetřit Pepíka, kterému se naštěstí nic vážného nestalo. Odřené koleno a zlomená ruka se brzy zahojí. Měl velké štěstí, vlastně všichni měli velké štěstí, odnesly to jen plechy z aut.

Mojžírova partička se vypařila jako pára nad hrncem. Pepík se svěřil mamince se svým trápením.

Pepík udělal spoustu chyb. Které chyby to byly?

Jsou sluchátka v uších nebezpečná? Jaká jsou pravidla bezpečného přecházení vozovky? Můžeme kdykoli vstoupit do vozovky, mají chodci přednost na přechodu?

Jak se má chodec chovat při přecházení?

Chodec nesmí vstupovat na přechod pro chodce nebo na vozovku bezprostředně před blížícím se vozidlem. Žádné pravidlo absolutní přednosti chodců neexistuje.

Než vstoupí do vozovky, měl by se rozhlédnout. Nejprve vlevo, vpravo, vlevo a uprostřed silnice ještě jednou vpravo (zda nejede vozidlo). Toto pravidlo platí i při přecházení na zelenou.

Jakmile vstoupí chodec na přechod pro chodce nebo na vozovku, rychlým krokem přejde na druhou stranu, pokud to situace dovolí (nesmí se tam bezdůvodně zastavovat nebo zdržovat).

Co je reakční čas řidiče? Jak je dlouhý?

Je to doba od toho okamžiku, kdy nás řidič uvidí, než šlápne na brzdu. U člověka sledujícího provoz je to od 1 s do 2 s.

11. Noční výprava Vildy a Boba

Vilda s Bobem jsou bratrance a velcí sportovci. Poslední prázdniny před nástupem do první třídy jeli ke své babičce. Ta bydlí za vesnicí Strašidlákov, pod kopcem Hrůza a u lesa, přes který vede cesta na hrad DěsBěs. Rodiče i kamarádi si je často dobírali, protože Vilda a Bob byli trošku strašpytlové. Vyděsila je každá myška, která proběhla na půdě. Oba sebou trhli, když na dvorku zakokrhal kohout Krákorka, aby svolal slepičky. A děs na ně padal, když viděli pavučinu, a to nemuseli pavouka ani zahlédnout.

S kamarádkou Barborkou a Leontýnkou se vsadili, že o půlnoci rozsvítí světlo na hradbách DěsuBěsu, tak aby to holky viděly až z okna domu ve vesnici. Celé odpoledne kluci litovali, že do sázky šli, ale už to nemohli odvolat. To by se nedalo vydržet, jak by se jim všichni smáli.

Babička je před desátou nahnala do postele a šla se koukat ještě na televizi. Děda si už spokojeně pochrupoval na gauči v obývacím pokoji. Bob zkontroloval babičku a vzal si červenou bundu, Vilda se oblékl do modré. Vzali si sebou baterky a solární lampičku - to je taková lampička, která se nabije světlem přes den a v noci svítí. A cesta začala prolezením děravého plotu v zeleninové zahrádce.

Bob se bál jít celou cestu lesem, a tak se rozhodli, že kus cesty půjdou po silnici, i když byla delší. Bob s Vildou si mysleli, že je bezpečnější. V tu chvíli ale ještě nevěděli, jak se mýlili. Nejprve cestou potkali přecházející srnku a jelena, kteří najednou vyskočili z křoví a rychle se řítily přes silnici na druhou stranu. Bob říká Vildovi: „A teď si představ, kdyby jelo auto - srazilo by je.“

Pak slyšeli houkat sovu, a to už Vilda nechtěl jít dál a těžce dýchal. Najednou slyšeli motor auta, které se za nimi blížilo. Kluci se báli, aby jim dospělí nezkazili jejich výpravu, tak schovali baterky. Jenže modrá barva je viditelná ve tmě na 18 metrů a červená na 24 metrů. A řidič ve tmě vidí na 30 metrů. Vám, kteří ještě neumíte počítat, prozradím, že řidič tohoto

auta se nemohl vyhnout - uviděl je pozdě. A jak se lekl, sjel ze silnice do příkopu.

Řidič auta se bouchl hlavou do volantu a zlomil si nohu. Kluci mu hned běželi na pomoc. Pamatujete si číslo na záchranku a také, co máte do telefonu říkat? Už jsme to probírali. ...Kluci pomohli zavolat na 155 a za chvíli tu byla pomoc. A taky tu byl velký průšvih! Co vám mám povídat. Světlo na hradbách se tu noc nerozsvítilo, zato kázání babičky znělo klukům v uších ještě ráno.

A aby splnili svůj slib, další noc šli v doprovodu babičky a dědy. Ale měli na sobě reflexní vesty, tak jak to ukládá zákon - všichni.

Co je to brzdná vzdálenost? A co jí ovlivňuje?

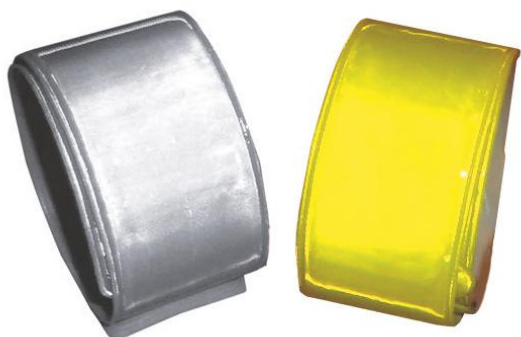
Představte si, že pan řidič zabrzdí na silnici u stromu, ale auto ujede po silnici ještě několik metrů, než se skutečně zastaví. A pokud před ním na silnici něco nebo někdo je, dojde ke srážce.

Délku brzdné vzdálenosti ovlivňuje: jak rychle auto jede a jak velké (těžké) to auto je. Také mokrá X suchá silnice, kvalita pneumatik a silnice.

Reflexní prvky

Mezi reflexní prvky patří např.: pásy, vesta, přívěsky nebo smajlíci. Pomáhají nám, abychom byli lépe vidět i v dešti, mlze, za šera a ve tmě. Čím lepší viditelnost, tím dříve nás řidič vidí a může zareagovat!

 Vybarvi reflexní prvky žlutě a spoj s místem na postavě nebo na batohu, kam by je bylo dobré dát:

Autorka příběhů

Mgr. et Bc. Lenka Mikesková, školní psycholog

Textové a grafické úpravy

Romana Janečková a Mgr. Eva Langfelnerová, učitelky MŠ

Zdroje obrázků

Výtvarné práce a výrobky:

děti z Mateřské školy, Dvůr Králové nad Labem, Drtinova 1444

Vlastní fotografie:

Mateřská škola, Dvůr Králové nad Labem, Drtinova 1444

Vybavení jízdního kola:

<https://www.ibesip.cz/tematicke-stranky/aktivni-pohyb-v-silnicnim-provozu/nakole/povinna-vybava-jizdniho-kola>

Cyklista - omalovánka:

Pracovní sešit Dopravní výchova pro předškoláky, BESIP, 2016

Dopravní značky:

<http://www.dopravni-znaceni.eu/>

Číslo IZS:

<http://www.praha11.cz/redakce/index.php?lanG=cs&slozka=253&xsekce=7532&clanek=9913>

Zádržný systém v autě - autosedačky:

<https://www.ibesip.cz/Tematicke-stranky/Cestujeme-autem/Deti-v-aute/Detske-autosedacky/Typy-autosedacek>

Viditelnost barev:

<https://www.ibesip.cz/Tematicke-stranky/Aktivni-pohyb-v-silnicnim-provozu/Budte-videt,-prezijete/Budte-videt>

Reflexní prvky:

<https://www.ibesip.cz/Tematicke-stranky/Aktivni-pohyb-v-silnicnim-provozu/Budte-videt,-prezijete/Tri-rady-pro-zvyseni-viditelnosti>

Reflexní prvky - úkol:

Pracovní sešit Dopravní výchova pro předškoláky, BESIP, 2016

Ostatní obrázky:

www.pixabay.com

© 2020

Program nelze využívat ke komerčním účelům a jakékoli jeho šíření je nepřipustné za úplatu.

Bezpečnou cestu!